

РЕШЕНИЕ

№ 47

гр. Пловдив, 26.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Христо Ив. Крачолов
Членове: Иван Хр. Ранчев
Веселин Г. Ганев

при участието на секретаря Нина Б. Стоянова
в присъствието на прокурора Димитър Ив. Махмудиев като разглежда докладваното от Иван Хр. Ранчев Наказателно дело за възобновяване № 20245000600097 по описа за 2024 година

Производството е по реда на Глава тридесет и трета от НПК.

Образувано на основание чл.424, ал.1, вр. чл.422, ал.1, т.5 НПК по подадено на 12.01.2024г. искане на И.Ф. Главен прокурор на Р. България за възобновяване на наказателното производство по ВНОХД № 404/2023 г., по което е постановено Решение № 197/18.10.2023г. на Окръжен съд – Хасково.

С присъда № 13 от 15.02.2023г. по НОХД № 103/2022г. на РС – Харманли, подсъдимият Д. В. Т. е признат за невиновен в това на 22.09.2022г. в гр. *, на пътното платно на бул. „*“ на кръстовището с ул. „*“ да е извършил непристойни действия, грубо нарушаващи общественя ред и изразяващи явно неуважение към обществото /на обществено място нанесъл побой на Р. Д. Х. с удари от юмруци и ритници/, като деянието по своето съдържание се отличава с изключителен цинизъм и дързост, поради което е оправдан по предявеното му обвинение за престъпление по чл.325, ал.2, вр. ал.1 от НК.

С Решение № 197/18.10.2023г. по ВНОХД № 404/2023 г. Окръжен съд

– Хасково, след въззивна проверка, инициирана по протест на прокурора е потвърдена изцяло оправдателната присъда, последното е влязло в сила на 18.10.2023г. и не подлежи на инстанционен контрол.

В искането се твърди, че в хода на протеклото по реда на Глава 21 от НПК въззивно производство пред окръжния съд, е било допуснато нарушение на материалния закон, довело до постановяването на съдебен акт и при съществени нарушения на процесуалните правила – основания за възобновяването на наказателното производство по чл.422, ал.1, т.5, вр. 348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК.

Нарушението на материалния закон се състои в незаконосъобразното възприемане от окръжния съд при установената по делото фактическа обстановка на липсата на осъществен състав на престъпление по чл.325, ал.2, вр. ал.1 от НК, в какъвто смисъл се е отнесъл безкритично към правните изводи на районния съд в произнесената оправдателна присъда.

Налице е съществено нарушение и на процесуалните правила, защото въззивният съдебен акт не отговаря на изискванията на чл.339, ал.2 и чл.13 и чл.14 от НПК, тъй като липсва пълноценно обсъждане на всички съображения изложени в подадения протест. Не е даден убедителен и задълбочен отговор на отправените възражения относно аналитичната дейност на районния съд, поставена в основаната на фактическите и правни изводи, довели до оправдаването на подсъдимия Т.. Застъпеното в протеста виждане за съставомерност на инкриминираното деяние като престъпно хулиганство, извършено при евентуален умисъл, изобщо не обсъдено от окръжния съд. По този повод се твърди, че въззивния съд е произнесъл своето решение при липса на мотиви, което представлява съществено процесуално нарушение.

В тази връзка се иска, на основание чл.425, ал.1, т.1 от НПК, възобновяване на наказателното производство и отмяна на решението на ОС – Хасково и да се върне делото за ново разглеждане на друг състав на въззивния съд.

Прокурорът от АП - Пловдив намира искането за основателно, тъй като от окръжния съд е било допуснато нарушение на материалния и процесуалния закон, като се иска отмяната на постановеното решение.

Осъденият Д. Т. не се явява редовно призован и се представлява от

неговия защитник – адв. З. от АК – * Изразяват несъгласие с искането на главния прокурор за възобновяване на наказателното производство и отмяна на решението на окръжния съд. Намират, че същото не страда от липса на мотиви и резултатът не би могъл да бъде различен, след като и обвинителният акт се явява немотивиран по отношение на описанието на фактите за извършените хулигански действия. В този смисъл и двете съдебни инстанции са постановили правилно оправдателна присъда, срещу което не е възразил и представителят на окръжната прокуратура в съдебно заседание.

Пловдивският апелативен съд, след като взе предвид изложените в искането доводи, съобрази становищата на страните и извърши проверка за правилността на постановената и влязла в законна сила присъда, намира за установено следното:

Искането на Главния прокурор на Р. България е основателно.

Основните оплаквания са насочени към неправилно приложение на материалния закон, във връзка с което е допуснато съществено нарушение и на процесуалните правила в произнесените оправдателна присъда от районния съд, която е потвърдена с решението на въззивния окръжен съд.

В Районен съд – Харманли е внесен обвинителен акт срещу обв. Д. В. Т. за престъпление по чл. 325, ал.2, вр. 1 от НК и образувано НОХД №103/2022г. По време на проведеното съдебно следствие по общия ред са били разпитани всички основни свидетели по случая, вещото лице изготвило СМЕ, назначена е видео-техническа и лицево-идентификационна експертиза на приобщения по надлежния ред оптичен диск с видеофайлове, осветлила протичането на инкриминирания инцидент между подсъдимия и пострадалия, приобщени са и множество писмени и веществени доказателства. От районния съд е произнесена оправдателна присъда с мотиви, в които подробно са обсъдени събраните по делото гласни и писмени доказателства, въз основа на които е възприета описаната фактическа обстановка и са направени съответните правни изводи, съобразно изискванията на чл.305, ал.3 от НПК.

Налице са обаче, посочените в искането на Главния прокурор основания по чл.422, ал.1, т.5, вр. чл.348, ал.2, вр. ал.1, т.1 и по ал.3, т.1, т.2, вр. ал.1, т.2 от НПК, за отмяна на постановения въззивен съдебен акт по реда на възобновяването му.

Изложените в искането доводи за допуснато съществено нарушение на

процесуалните правила са налице, предвид на решението на окръжния съд, което не отговаря на изискванията на разпоредбата на чл.339, ал.2 от НПК.

В него не са обсъдени пълноценно всички възражения, релевирани в допълнителното писмено изложение към подадения първоначален протест. Вярно е, че когато мотивите към първоинстанционния акт са аналитични и убедителни, въззивният съд не е задължен да обсъжда отново подробно всички обстоятелства, след като не е достигнал до различни фактически изводи въз основа на доказателствата по делото. Но това не отменя задължението му по чл.339, ал.3 от НПК, да отговори по надлежния начин на направените от страните възражения^[1].

В конкретния случай окръжният съд не е дал задълбочен отговор на отправените с протеста доводи срещу аналитичната дейност на първия съд, залегнала в основата на фактическите и правни изводи в присъдата, довели до оправдаването на подсъдимия. При един внимателен преглед на мотивите към постановения съдебен акт проличава, че съдът почти дословно е цитирал, описаната от районния съд фактическа обстановка, без да направи собствен фактологичен анализ на инкриминираните събития.

По този повод, липсва обсъждане на застъпеното в протеста разбиране за съставомерност на инкриминираното деяние като престъпно хулиганство, извършено при условията на евентуален умисъл.

Въззивният съд, определено е бил твърде пестелив при изграждането на правните си изводи по отношение на тезата за липсата на съставомерно деяние по чл.325, ал.2, вр. ал.1 от НК от страна на подсъдимия Д. Т., както и е изпаднал в известно противоречие между възприетото като факти и правни изводи^[2].

При преценката за липса на реализирано престъпно деяние, неправилно е поставен акцент на обстоятелствената част на обвинителния акт, в която не е описана изцяло фактическата обстановка, касаеща инкриминираното събитие във втората му завършваща част – затова че подсъдимият впоследствие се е завърнал с обратен рисков завои на местопроизшествието и се е насочил с ускоряваща скорост автомобила си към пешеходната пътека в опасна близост с пострадалия и е затруднил движението спрямо останалите участници. И поради този пропуск в обстоятелствената част на обвинителния акт, с поставените рамки на обвинението само върху първата част от описаните

събития „за извършени непристойни действия, грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото, защото на обществено място е нанесъл побой на Р. Х.“, последните не биха могли да бъдат фактическо основание за повдигане на обвинение и осъждане за престъпление по чл.325 от НК. Същевременно, на финала на съдебния акт, уклончиво с няколко изречения е маркирано само, че често се случва в съдебната практика съставомерните хулигански действия да се изразят и в нанасянето на телесна повреда, но не трябва деецът да има личен мотив и повод за саморазправа с пострадалия, който сам е предизвикал дееца. Затова и поради наличието на такъв мотив, се изключва умисъла към извършване на хулиганство.

Останали са без надлежен отговор, посочените в протеста, преповторени и в искането на Главния прокурор доводи за несъобразяване на постановената присъда с дадените указания в Постановление №2/29.07.1982г. по н.д. 17/1974 г. на ПВС, т. 3, според които хулиганството би могло да се осъществи не само при пряк, но и при евентуален умисъл, при причиняването на телесна повреда или извършване на други действия по чисто личен мотив, ако са съпроводени с грубо нарушаване на обществения ред и изразяват явно неуважение към обществото. Последното изисква при съобразяването на фактите /дори и само в рамката, поставена от обстоятелствената част на внесения в съда обвинителен акт/ да се прецени във волево отношение, дали деецът пряко цели да бъде нарушен грубо обществения ред и спокойствие, за да се скандализира обществото, което сочи за наличието на пряк умисъл или респ., ако грубото засягане на този ред и спокойствие е косвен резултат от целта на дееца, престъплението е извършено при евентуален умисъл. По-новата съдебна практика продължава да е категорична, че няма пречка конфликтът да е възникнал и започнал по личен мотив, който обаче не е несъвместим с наличието на хулигански мотиви за поведението на дееца и това да стои в основата на извършване на хулиганството при евентуален умисъл на вината[3].

В този ред на мисли, напълно резонно е отбелязано в искането, че действията на подсъдимия Т. са били насочени основно към решаване на възникналия конфликт с пострадалия св. Х., заради неправилното му преминаване на пешеходната пътека /на червен сигнал на светофара/. Но избраният от дееца начин за постигане на тази цел, с нанасянето на побой и

телесно увреждане спрямо него на оживено кръстовище, би могъл да реализира като косвен /страничен/ резултат засягането на реда и общественото спокойствие, ставайки достояние и на други лица, предизвиквайки искреното им възмущение, довело до безрезултатните им опити да се преустанови възникналия спор, сигнализирането на органите на реда с обаждане на тел.112 за намеса и прекратяване действията на подсъдимия. Доколко тези действия биха били възприети при повторното разглеждане на делото като хулигански по смисъла на чл.325 от НК е съвсем друг въпрос, но следва да бъдат подложени на съответния анализ от въззивната инстанция. Липсата на мотиви на съдебния акт се констатира, не само когато такива липсват изобщо, но и когато те са дотолкова формални и незадълбочени, че не дават възможност да бъде разбрано, какво е възприел решаващият съд и по какъв начин е формирано вътрешното му убеждение. По отношение на въззивния съдебен акт липсата на мотиви може да се изрази също в липсата на конкретен и аргументиран отговор на възраженията на страните срещу правилността на атакуваната присъда, като последните нямат възможност да разберат въз основа на какви съображения са отхвърлени доводите им[4].

В заключение, искането на Главния прокурор е основателно по отношение на съображенията за допуснато съществено процесуално нарушение при постановяването на атакуваното въззивно решение, същевременно с което е нарушен и материалния закон.

Водим от изложените съображения, Пловдивския апелативен съд, на основание чл. 425, ал.1, т.1 от НПК

[1] Р. № 60207/15.02.2022 г. по н. д. № 683/2021 г., III н.о. на ВКС.

[2] Р. № 12/05.02.2009г. по н.д. № 705/2008г., Р. № 221/25.04.2012г. по н.д. № 649/2012г., Р. № 173/16.10.2017г. по н.д. № 628/2017г. трите на I н.о., Р. № 667/11.01.2011г. по н.д. № 725/2010г. и Р. № 51/18.02.2011г. по н.д. № 718/2010г., двете на III н.о. на ВКС.

[3] Р. № 11/05.02.2009г. по н.д. № 695/2008г., Р. № 257/26.06.2009г. по н.д. № 254/2009г., Р. № 65/08.03.2010г. по н.д. № 718/2009г., Р. № 255/30.07.2015г. по н.д. № 544/2015г. всички на I н.о., на ВКС.

[4] Р. № 17/24.02.2015г. по н.д. № 1766/2014г., Р. № 36 от 15.04.2021 г. по н. д. № 670/2020 г., двете на III н. о. ВКС.

РЕШИ:

ВЪЗОбНОВЯВА производството по ВНОХД № 404/2023г. по описа на
Окръжен съд – Хасково.

ОТМЕНЯ Решение № 197 от 18.10.2023 г., постановено по посоченото
дело и ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд
от стадия на съдебното заседание.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____